

Modeling the Optimal Coalition Structure Using the Core Solution Concept

**Mohammadreza Mehregan^{*}, Ghahreman Abdoli^{**},
Elham Razghandi^{***}**

Abstract

Coalition formation is an important step towards developing the social welfare by improving the performance. This is pursued in two main research streams: (i) algorithmic approaches to achieve the optimal coalition structure and (ii) cooperative game theory to distribute the coalition payoff based on fairness and stability criteria. The aim of this paper is to integrate the strengths of the two approaches in order to achieve an optimal and stable coalition structure. The main innovation of the paper is using mathematical modeling to incorporate stability condition in a set partitioning problem through core solution concept to overcome decentralized procedures of coalition formation and payoff distribution. A numerical example is used to investigate the performance of overlapping and non-overlapping optimal coalition structure models. The results show that cooperation leads to improve social welfare. This improvement has an ascending trend with a decreasing slope and does not change after increasing the upper limit of players allowed to join the coalition to the certain extent. This is due to several reasons which prevent players to form grand coalition and suggests that, to form large coalitions, one should compare achieved gains with the managerial complexities and the increased costs of coordination and communication between players.

Keywords: Coalition; Optimal Coalition Structure; Stability; Core; Cooperative Game Theory; Overlapping Coalition Structure; Mathematical Modeling.

Received: Sep. 07, 2020; Accepted: Oct. 28, 2020.

* Professor, University of Tehran (Corresponding Author).

Email: mehregan@ut.ac.ir

** Professor, University of Tehran.

*** Ph.D Student, University of Tehran.

چشم‌انداز مدیریت صنعتی

شاپای چاپی: ۹۸۷۴-۲۲۵۱، شاپای الکترونیکی: ۴۱۶۵-۲۶۴۵

سال یازدهم، شماره ۴۱، بهار ۱۴۰۰، صص ۹-۳۱ (نوع مقاله: پژوهشی)

DOI: [10.52547/JIMP.11.1.9](https://doi.org/10.52547/JIMP.11.1.9)

مدل‌سازی ساختار ائتلاف بهینه با استفاده از مفهوم پاسخ هسته

محمد رضا مهرگان*، قهرمان عبدلی**، الهام رازقندی***

چکیده

تشکیل ائتلاف گامی مهم در جهت توسعه رفاه جمعی به واسطه بهبود عملکرد است. این مهم در دو رویکرد پژوهشی عمده پیگیری می‌شود: توسعه رویکردهای الگوریتمیک برای دستیابی به ساختار ائتلاف بهینه با هدف حداکثر کردن رفاه جمعی؛ رویکرد نظریه بازی‌های همکارانه جهت توزیع عادلانه و پایدار عایدی ائتلاف. هدف پژوهش حاضر ادغام نقاط قوت دو رویکرد بالا به منظور دستیابی به ساختار ائتلافی بهینه و پایدار است. نوآوری پژوهش، مدل‌سازی ریاضی برای گنجانیدن شرط پایداری در قالب مفهوم پاسخ هسته در مسئله افراز بهینه و غلبه بر رویه‌های غیرمتمرکز تشکیل ائتلاف و توزیع عایدی است؛ سپس عملکرد مدل ایجاد ساختار ائتلاف‌های بهینه هم‌پوشان و غیرهم‌پوشان توسط مثالی عددی بررسی می‌شود. نتایج نشان می‌دهد که تشکیل ائتلاف به بهبود رفاه جمعی منجر می‌شود. این بهبود با افزایش حد بالای تعداد افراد مجاز برای حضور در ائتلاف به میزانی معین، روندی صعودی با شیب کاهنده دارد و پس از آن تغییر نمی‌کند. این امر ناشی از دلایل متعددی است که مانع ایجاد ائتلاف عظیم میان بازیکنان می‌شود و حاکی از آن است که هنگام تشکیل ائتلاف‌های بزرگ باید منافع حاصل با پیچیدگی‌های مدیریتی و هزینه‌های هماهنگی و ارتباطات میان افراد مقایسه شود.

کلیدواژه‌ها: ائتلاف؛ ساختار ائتلاف بهینه؛ پایداری؛ هسته؛ نظریه بازی‌های همکارانه؛
ساختار ائتلاف همپوشان؛ مدل‌سازی ریاضی.

تاریخ دریافت مقاله: ۱۳۹۹/۰۶/۱۷، تاریخ پذیرش مقاله: ۱۳۹۹/۰۸/۲۴.

* استاد، دانشگاه تهران (نویسنده مسئول).

Email: mehregan@ut.ac.ir

** استاد، دانشگاه تهران.

*** دانشجوی دکتری، دانشگاه تهران.

۱. مقدمه

تشکیل ائتلاف^۱ از ابعاد مهم و فراگیر تعاملات اجتماعی و از حوزه‌های پژوهشی فعال در زمینه سیستم‌های چندعاملی^۲ است [۴۹]؛ سیستم‌هایی با موجودیت‌هایی خودمختار که هر یک ترجیحات، اهداف، عقاید و توانایی‌های متفاوتی دارند [۵۴]. ائتلاف به معنای تصمیم‌گیری برای استفاده مشترک از منابع برای حداکثر کردن منافع است [۲۳]. شکل‌گیری کارتل، لابی‌ها، اتحادیه‌های گمرکی، ارائه کالاها عمومی، شکل‌گیری احزاب سیاسی و عضویت در انجمن‌های رسمی و غیررسمی، نمونه‌هایی از به‌کارگیری ائتلاف در انواع محیط‌های سیاسی، اجتماعی و اقتصادی است [۴۵]. در میانی نظری به گستره وسیعی از کاربردهای تشکیل ائتلاف اشاره شده است که عبارت‌اند از: بهبود نظارت بر نواحی معین از طریق ایجاد ائتلاف میان سنسورهای مستقل [۲۶]؛ کاهش عدم قطعیت موردانتظار در تولید انرژی نیروگاه‌ها [۸]؛ خریدهای عمده در قیمت‌های پایین‌تر به واسطه تشکیل ائتلاف میان خریداران [۳۰]؛ مدیریت بحران [۴۳]؛ تولید [۴۶]؛ هماهنگ‌سازی زنجیره تأمین [۲، ۵۱، ۵۶]. مسئله‌ای که در رابطه با شکل‌گیری ائتلاف وجود دارد این است که اغلب پژوهش‌های صورت‌گرفته در این زمینه بر رویه‌های غیرمتمرکز تمرکز دارد که در آن عامل‌های خودمختار (بازیکنان) برای ایجاد ائتلاف و تقسیم عایدی^۳ حاصل از آن با یکدیگر به چانه‌زنی می‌پردازند [۴۹]. تشکیل ائتلاف دارای فرایندی متشکل از سه فعالیت اصلی است که این فعالیت‌ها عبارت‌اند از [۴۷]:

۱. تشکیل ساختار ائتلاف^۴: این فعالیت شامل پیوستن هر بازیکن به یک ائتلاف است. این عمل یا به صورت درون‌زا (بازیکنان با استفاده از برخی روش‌های چانه‌زنی به گونه‌ای کاملاً خودمختار تصمیم‌گیری می‌کنند) و یا به صورت برون‌زا (توسط طراح سیستم) صورت می‌گیرد. مجموعه ائتلاف‌های ایجادشده یک «ساختار ائتلاف^۵» نامیده می‌شود. معمولاً ساختار ائتلاف‌هایی مطلوب است که «رفاه جمعی^۶» را حداکثر می‌کنند و یا انگیزه بازیکنان برای نقض ائتلاف را به حداقل می‌رسانند.

۲. حل مسئله بهینه‌سازی در هر ائتلاف: این فعالیت به این اشاره دارد که اعضای یک ائتلاف چگونه باید اقدامات خود را هماهنگ کنند تا عملکرد آن ائتلاف حداکثر شود.

۳. تقسیم عایدی هر ائتلاف میان اعضای آن: اگر عایدی حاصل از همکاری به‌عنوان یک کل به ائتلاف مربوطه تعلق گیرد، آنگاه اعضا باید در مورد چگونگی تقسیم عایدی توافق کنند. قواعدی

۱. Coalition

۲. Multi-agent systems

۳. Payoff

۴. Coalition structure generation (CSG)

۵. Coalition structure

۶. Social welfare

که برای توزیع عایدی حاصل برای یک ائتلاف به‌عنوان یک کل، در میان افراد تشکیل‌دهنده آن به‌کار می‌رود، «مفاهیم پاسخ»^۱ نامیده می‌شود [۴۸]. به‌طور کلی این عمل به نحوی صورت می‌گیرد که معیارهای نظیر عدالت^۲ (تناسب پاداش هر عامل با میزان مشارکت آن در بازی) یا پایداری^۳ (به این معنا که انگیزه بازیکنان برای ماندن در ائتلاف از تخطی کردن از آن بیشتر باشد)، برآورده شوند. ناظر به سه فعالیت یادشده، مسئله تشکیل ائتلاف از دیدگاه‌های مختلف و با استفاده از روش‌های متفاوتی توسط پژوهشگران این حوزه بررسی شده است [۳۳، ۳۷، ۳۹، ۵۳]. دو گرایش پژوهشی مهم در این زمینه وجود دارد که یکی بر یافتن الگوریتم‌هایی برای ایجاد ساختار ائتلاف بهینه با کمترین پیچیدگی متمرکز است و دیگری به ارائه مدل‌هایی برای بازی‌های ائتلافی و بررسی شرایط پایداری آن‌ها تحت طرح‌های مختلف توزیع عایدی می‌پردازد که مورد دوم در حوزه نظریه بازی‌های همکارانه^۴ جای می‌گیرد. اهمیت مسئله شناسایی ساختار ائتلاف بهینه که حداکثر کننده رفاه جمعی است، در حوزه همکارانه مشخص است؛ اما درک ضرورت این بحث در شرایط غیرهمکارانه، شاید اندکی دشوار باشد. پایداری یک ائتلاف شرایط مختلفی دارد. یکی از شروط لازم برای پایداری هر شیوه توزیع عایدی در میان اعضای یک ائتلاف این است که بازیکنان ساختار ائتلافی را تشکیل داده باشند که حداکثرکننده رفاه جمعی آن‌ها باشد [۱۰]؛ به‌بیان دیگر تعیین یک بردار عایدی پایدار مستلزم این است که ابتدا مسئله یافتن ساختار ائتلاف بهینه حل شود. در محیط‌های همکارانه با توجه به برخی ویژگی‌های کلاس‌های مهم بازی‌های ائتلافی همچون فراجمع‌پذیر بودن بازی، در بیشتر مواقع ائتلاف عظیم^۵ (ائتلاف همه بازیکنان با هم)، حداکثرکننده رفاه جمعی است. بر اساس همین فرض اغلب مفاهیم پاسخ ارائه‌شده در نظریه بازی‌های همکارانه به تقسیم عایدی حاصل برای ائتلاف عظیم می‌پردازند؛ اما در دنیای واقع از آنجا که بازیکنان عامل‌هایی منفعت‌طلب و خودخواه هستند، امکان تشکیل ائتلاف عظیم به خاطر دلایلی چون عدم‌سازش برخی بازیکنان با برخی دیگر، نبود اعتماد بین آن‌ها و یا موانع قانونی در عمل وجود ندارد. در چنین شرایطی برای محاسبه مفاهیم پاسخ مختلف به‌طور طبیعی نیاز است که ابتدا بازیکنان به شکلی مناسب افراز شده یا به‌بیان دیگر ساختار ائتلاف بهینه ایجاد شود [۴۰]. با وجود اینکه توزیع عایدی هر ائتلاف و ایجاد ساختار ائتلاف بهینه، هر یک مسائل مهمی هستند که باید به‌طور مستقل مورد بررسی و مطالعه قرار گیرند [۷، ۳۷، ۴۱]، در حوزه عامل‌های منفعت‌طلب انجام مطالعاتی که هر دو فعالیت را به‌طور هم‌زمان در نظر گیرد، بسیار حائز اهمیت

---

۱. Solution concept

۲. Fairness

۳. Stability

۴. Cooperative game theory

۵. Superadditive

۶. Grand coalition

است [۳۱]؛ از این رو در پژوهش حاضر برای در نظر گرفتن توأمان هر دو مسئله ایجاد ساختار ائتلاف بهینه و تخصیص عایدی ناشی از همکاری به بازیکنان حاضر در هر یک از ائتلاف‌ها، یک مدل برنامه‌ریزی عدد صحیح مختلط ارائه شده است که در آن برای برقراری شرط پایداری ساختار ائتلاف از مفهوم پاسخ «هسته»^۱ که یکی از قواعد معروف توزیع عایدی در حوزه بازی‌های همکارانه محسوب می‌شود، استفاده شده است. خروجی این مدل ریاضی مشخص‌کننده این است که از میان ائتلاف‌های ممکن کدام یک شکل بگیرد و نحوه توزیع عایدی بین بازیکنان آن ائتلاف‌ها چگونه باشد؛ به گونه‌ای که هم رفاه جمعی حداکثر شود و هم هیچ‌یک از بازیکنان موجود انگیزه تخطی از ائتلاف تعیین شده به واسطه دریافت عایدی بیشتر را نداشته باشند. علاوه بر مورد اشاره شده، نوآوری پژوهش حاضر در استفاده از مدل‌سازی ریاضی در مواجهه با یکی از حوزه‌های پرکاربرد و چالش‌برانگیز در زمینه‌های مختلف سیاسی، اجتماعی و اقتصادی، یعنی شکل‌گیری ائتلاف است. مزیت استفاده از مدل ریاضی در این حوزه وضوح بیشتر فرایند انجام کار و غلبه بر مشکل استفاده از رویه‌های غیرمتمرکز و دلخواه برای تشکیل ائتلاف و توزیع عایدی حاصل از آن است. از طرف دیگر به واسطه شباهت مسئله ایجاد ساختار ائتلاف بهینه به مسئله «افزار مجموعه» و در نتیجه پیچیدگی محاسباتی موجود در آن، زمینه توسعه و استفاده از روش‌های حل مختلف موجود در حوزه تحقیق در عملیات و تلفیق آن با نظریه بازی‌ها فراهم می‌شود.

۲. مبانی نظری و پیشینه پژوهش

در این بخش ابتدا برخی از اصطلاحات حوزه نظریه بازی‌های همکارانه مرتبط با پژوهش حاضر به طور مختصر تشریح و در ادامه، پژوهش‌های مرتبط انجام شده در پایگاه‌های علمی معتبر مرور می‌شود.

بازی: در بستر نظریه بازی‌ها، بازی یک مدل ریاضی انتزاعی از سناریویی است که در آن عامل‌های منفعت‌طلب (بازیکنان) با یکدیگر تعامل می‌کنند؛ بنابراین به آن «انتزاع» گفته می‌شود که در آن جزئیات غیرمرتبط حذف شده است. یک بازی تنها مشخصه‌هایی از سناریو را در نظر می‌گیرد که به تصمیماتی که بازیکنان باید در بستر آن بازی اتخاذ کنند، مرتبط باشد. اگر مجموعه N $\{1, 2, \dots, n\}$ بازیکنان یک بازی را نشان دهد، آنگاه هر زیرمجموعه از N یک «ائتلاف» نامیده می‌شود. به مجموعه تمام بازیکنان، یعنی مجموعه N نیز «ائتلاف عظیم» گفته می‌شود [۱۲]. باید این نکته را ذکر کرد که در کاربردهای روزمره، اصطلاح ائتلاف بر گروهی از افراد دلالت دارد که دارای نوعی تعهد در رابطه با اقدامی مشترک هستند؛ اما در اینجا این تعریف از ائتلاف مدنظر نیست و ائتلاف به هر زیرمجموعه‌ای از بازیکنان در یک بازی اطلاق می‌شود.

بازی تابع مشخصه^۱: این بازی یکی از اصلی‌ترین مدل‌هایی است که در حوزه بازی‌های همکارانه به‌طور گسترده مورد مطالعه قرار گرفته است. بازی تابع مشخصه G با زوج مرتب (N, v) نشان داده می‌شود که در آن $N = \{1, 2, \dots, n\}$ مجموعه‌ای متناهی و غیرتهی از بازیکنان و $v: 2^N \rightarrow \mathbb{R}$ تابع مشخصه بازی است که هر ائتلاف $K \subseteq N$ را به عددی حقیقی مانند v_K نگاشت می‌کند. v_K عایدی یا ارزش^۲ ائتلاف k است [۱۲، ۱۳، ۲۰، ۵۰]. ذکر چند نکته در رابطه با یک بازی در فرم تابع مشخصه اهمیت دارد؛ نخست اینکه در این نوع بازی هیچ اشاره‌ای به نحوه دستیابی به تابع مشخصه v در هر یک از سناریوهای همکاری نمی‌شود. دوم، در این مدل بازی عایدی هر ائتلاف به‌عنوان یک کل به ائتلاف مربوطه تعلق می‌گیرد، نه به تک‌تک افراد؛ به این معنا که در این نوع بازی هیچ شیوه‌ای را برای تقسیم عایدی v_K میان بازیکنان ائتلاف k تحمیل نمی‌کند. در نهایت اینکه فرض ضمنی بازی‌های تابع مشخصه این است که عایدی v_K به هر شیوه‌ای که توسط بازیکنان ائتلاف k انتخاب شود، قابل تقسیم است. به این نوع بازی‌ها که در آن عایدی به هر شیوه دلخواه قابل توزیع است، بازی با «مطلوبیت انتقال‌پذیر»^۳ گفته می‌شود [۱۲، ۵۵].

خروجی بازی: خروجی^۴ یک بازی همکارانه تابع مشخصه از دو قسمت «ساختار ائتلاف» و «بردار عایدی» تشکیل می‌شود که آن را به صورت زوج مرتب (CS, Y) نشان می‌دهند. در ادامه هر یک از این دو بخش دقیق‌تر تشریح می‌شود.

ساختار ائتلاف: با در نظر گرفتن بازی تابع مشخصه $G = (N, v)$ ، یک ساختار ائتلاف بر روی N ، مجموعه‌ای از زیرمجموعه‌های غیرتهی از N به صورت $CS = \{k_1, k_2, \dots, k_D\}$ است؛ به‌گونه‌ای که [۵۷، ۳۵، ۱۱]:

1.
$$\bigcup_{j=1}^D k_j = N \quad (۱)$$
2.
$$k_j \cap k_{j'} = \emptyset \quad \forall j, j' \in \{1, 2, \dots, D\}, j \neq j' \quad (۲)$$

تعری بالا به رویکرد کلاسیک در ایجاد ساختار ائتلاف اشاره دارد [۴] که در آن ائتلاف‌های ایجادشده لزوماً دوجه دو متمایز هستند. در رویکرد جدیدتر تشکیل ساختار ائتلاف به بازیکنان اجازه عضویت در بیش از یک ائتلاف به‌طور هم‌زمان و استفاده کاراتر از توانایی‌ها و منابع بازیکنان در انجام چندین فعالیت در یک زمان واحد داده می‌شود [۲۵، ۵۲، ۵۳، ۶۰]؛ به بیان دیگر امکان ایجاد ائتلاف‌های هم‌پوشان در یک ساختار ائتلاف ایجاد می‌شود. در این صورت به فرایند مربوطه، فرایند

۱. Characteristic function game

۲. Value

۳. Transferable Utility

۴. Outcome

«تشکیل ائتلاف همپوشان»^۱ و به ساختار ائتلاف ایجاد شده «ساختار ائتلاف همپوشان»^۲ یا «پیکربندی ائتلاف»^۳ گفته می‌شود [۵۳، ۲۵].

بردار عایدی: بردار $Y = (y_1, \dots, y_n) \in \mathbb{R}^n$ یک بردار عایدی برای ساختار ائتلاف $CS = \{k_1, k_2, \dots, k_D\}$ بر روی $N = \{1, 2, \dots, n\}$ محسوب می‌شود، اگر [۱۲]:

$$1. \quad y_i \geq 0 \quad \forall i \in N \quad (۳)$$

$$2. \quad \sum_{i \in k_j} y_i \leq v_{k_j} \quad \forall j \in \{1, \dots, D\} \quad (۴)$$

شرط اول نشان می‌دهد که هر بازیکن عایدی غیرمنفی دریافت می‌کند. شرط دوم که «شرط کارایی» نامیده می‌شود، به این اشاره دارد که عایدی تخصیص داده شده اعضای یک ائتلاف نمی‌تواند از ارزش آن ائتلاف بیشتر باشد.

رفاه جمعی: ارزش یک ساختار ائتلاف به صورت $v_{CS} = \sum_{k \in CS} v_k$ تعریف می‌شود که برابر با مجموع عایدی حاصل برای کلیه ائتلاف‌های موجود در آن ساختار ائتلاف است. به کمیت v_{CS} ، یعنی ارزش ساختار ائتلاف CS ، «رفاه جمعی» گفته می‌شود [۴۰، ۵۸].

مفهوم پایداری در حوزه نظریه بازی‌ها: نظریه بازی‌های همکارانه به نحوه توزیع مطلوب عایدی حاصل از همکاری گروهی از عامل‌ها (بازیکنان) در قالب ائتلاف، میان مشارکت‌کنندگان آن می‌پردازد. در این نوع بازی‌ها معیار مطلوب بودن شیوه توزیع، عدالت در توزیع منافع و یا پایداری ائتلاف ایجاد شده است. قواعدی که برای توزیع عایدی حاصل برای یک ائتلاف به‌عنوان یک کل در میان افراد تشکیل‌دهنده آن به کار می‌رود، «مفاهیم پاسخ» نامیده می‌شوند [۱۲، ۴۸]. یکی از مفاهیم پاسخ اصلی، «مفهوم پاسخ هسته» نام دارد. مجموعه هسته در بازی همکارانه مجموعه تمامی تخصیص‌های پایدار و عقلایی^۴ است. طبق مفهوم پاسخ هسته شرط پایداری یک ائتلاف این است که هیچ فرد یا گروهی از افراد در آن ائتلاف با خروج از ائتلاف و تشکیل ائتلافی جدید با یکدیگر، اندکی نیز منتفع نشوند. مجموعه پاسخ هسته ائتلافی مانند K شامل تمام بردار عایدی‌هایی است که در شروط زیر صدق می‌کنند [۱۸، ۲۲].

$$1. \quad y(K) = v_K \quad (۵)$$

$$2. \quad y(C) \geq v_C, \quad \forall C \subseteq K \quad (۶)$$

۱. Overlapping coalition formation (OCF)

۲. Overlapping coalition structure

۳. Coalition configuration

۴. Rational

در روابط بالا $y(K) = \sum_{vi \in K} y_i$ و $y(C) = \sum_{vi \in C} y_i$ به ترتیب برابر با مجموع عایدی اختصاص داده شده به اعضای حاضر در ائتلاف K و اعضای C در ائتلاف K هستند. شرط نخست، شرط کارایی^۱ است و به این اشاره دارد که یک بردار عایدی کارا است؛ اگر تمام عایدی کسب شده توسط ائتلاف میان اعضای آن توزیع شود. شرط دوم نیز که «شرط عقلانیت»^۲ نامیده می‌شود، نمایانگر این مفهوم است که آنچه اعضای C در حال حاضر در ائتلاف K کسب می‌کنند، باید حداقل به بزرگی ارزش حاصل برای ائتلاف C ، در صورت خروج اعضای آن از K و تشکیل ائتلاف مربوطه باشد.

طی بررسی پژوهش‌های صورت گرفته در مجموع ۹۷۷ مقاله از پایگاه اسکوپوس^۳ و ۱۵۲ مقاله از وب‌آوساینس^۴ به دست آمد. توزیع مقاله‌های منتشر شده به لحاظ تاریخ انتشار نشان می‌دهد بیش از ۵۰ درصد پژوهش‌های صورت گرفته در این حوزه از سال ۲۰۱۲ به بعد است که حکایت از اهمیت روزافزون این حوزه مطالعاتی دارد. از میان مجلات بین‌المللی که بیشترین میزان انتشار مقاله در این حوزه را داشته‌اند، «مجله هوش مصنوعی»^۵ رتبه نخست را دارا است. همان‌طور که پیش‌تر اشاره شد، در حوزه تشکیل ائتلاف دو رویکرد پژوهشی اصلی وجود دارد که یکی رویکرد ایجاد ساختار ائتلاف بهینه است که به دنبال پاسخ به این سؤال است که عامل‌های موجود در یک سیستم چگونه می‌توانند به گروه‌هایی تفکیک شوند تا عملکرد خود را بهبود دهند. به‌طور خاص، مسئله ایجاد ساختار ائتلاف بر روی افراز مجموعه‌ای از عامل‌ها در قالب ائتلاف‌های دوجه‌دو متمایز تأکید دارد؛ به‌گونه‌ای که عایدی کلی حاصل از ائتلاف حداکثر شود [۱۶، ۲۰، ۲۱، ۴۰]. چنین مسئله‌ای حتی با وجود فرض‌های ساده‌انگارانه‌ای که بر آن تحمیل می‌شود، به لحاظ محاسباتی چالش‌برانگیز است. برای این منظور به توسعه رویکردهای الگوریتمی و ابتکاری در این زمینه پرداخته شده است. تلاش‌های اولیه برای بررسی ابعاد الگوریتمیک تشکیل ائتلاف در جمعیت‌های چندعاملی^۶، توسط شهوری و کراوس^۷ (۱۹۹۳)، کچپل^۸ (۱۹۹۳) و زلاکین و رزنشاین^۹ (۱۹۹۴) صورت گرفته است. قبل از این پژوهش‌ها، تأکید اصلی مبنای نظری بیشتر بر تحلیل‌های نظری ویژگی‌های مفاهیم جواب مختلف بود، تا توسعه الگوریتم‌های شکل‌گیری ائتلاف. بعدها چندین الگوریتم ابتکاری برای شرایط مختلف توسط شهوری و کراوس (۱۹۹۵، ۱۹۹۶ و ۱۹۹۸) پیشنهاد

۱. Efficiency condition

۲. Rationality condition

۳. Scopus

۴. Web of science

۵. Artificial Intelligence Journal

۶. Multi agent

۷. Shehory & Kraus

۸. Ketchpel

۹. Zlotkin & Rosenschein

شد. در امتداد این خط پژوهشی، مطالعه مشابهی توسط سندهلم^۱ و همکاران (۱۹۹۹) صورت گرفت که در آن ابعاد محاسباتی شناسایی ساختارهای ائتلافی با بدترین حالت تضمین کیفیت جواب مطالعه شد. پس از آن چندین الگوریتم برای فائق آمدن بر این نقطه ضعف، با استفاده از تکنیک های مختلف ارائه شد. رویکردهای عمده موجود برای حل مسئله ایجاد ساختار ائتلاف در پژوهش های بررسی شده عبارت‌اند از:

۱. برنامه‌ریزی پویا^۲ که به تعیین ساختار ائتلاف بهینه منجر می‌شود [۶، ۹، ۱۴، ۳۷، ۶۱]؛
۲. الگوریتم‌های دقیق هرزمانی^۳ که کیفیت پاسخ آن‌ها با گذشت زمان به‌طور یکنواخت بهبود می‌یابد [۱۵، ۳۳، ۳۴، ۳۸، ۴۲، ۴۷]؛
۳. الگوریتم‌های فراابتکاری^۴ که تضمینی برای کیفیت پاسخ‌ها ارائه نمی‌دهند؛ اما توانایی مواجهه با مسائل بزرگ را دارند [۱۷، ۲۱، ۳۶، ۵۹]. توزیع پژوهش‌های بررسی شده این سه رویکرد در نمودار ۱، نشان داده شده است.

نمودار ۱. توزیع آماری رویکردهای حل مسئله ایجاد ساختار ائتلاف

رویکرد پژوهشی دوم که در حوزه نظریه بازی‌های همکارانه قرار می‌گیرد [۳، ۲۴، ۲۷، ۲۸، ۳۲]، تنها به بررسی نحوه توزیع عایدی میان عامل‌ها می‌پردازد؛ به گونه‌ای که ائتلاف شکل گرفته پایدار باشد؛ اما توجهی به مسئله ایجاد ساختار ائتلاف بهینه ندارد [۱۹]. پی بردن به نقش اساسی و

۱. Sandholm
 ۲. Dynamic programming
 ۳. Exact, anytime algorithms
 ۴. Metaheuristic algorithms

برجسته تشکیل ائتلاف توسط بنیان‌گذاران نظریه بازی‌ها، وان نیومن^۱ و مورگن اشتاین^۲، صورت گرفت. در واقع بسیاری از کارهای اصلی و اولیه آن‌ها مربوط به تجزیه و تحلیل رسمی این مفهوم است [۵۹]. اگرچه نیومن و اشتاین صریحاً به مفهوم ساختارهای ائتلاف اشاره نکردند، اما بحث‌های تفسیری آن‌ها پیرامون «مجموعه‌های پایدار»، بر این مسئله که چه ائتلافی شکل خواهد گرفت، متمرکز بود [۵]. از جمله پژوهش‌های صورت‌گرفته در این زمینه می‌توان به پژوهش خلیل‌زاده و وانگ^۳ (۲۰۱۸)، اشاره کرد که در آن از سه شیوه توزیع عایدی از جمله ارزش شپلی برای تقسیم عایدی حاصل از همکاری میان بازیکنان کلیدی ارائه‌دهنده خدمات در مکان‌های گردشگری استفاده شده است. گو^۴ و همکاران (۲۰۱۷)، نیز از مفهوم پاسخ ارزش شپلی غیرقطعی برای تحلیل تخصیص سود در مسئله هماهنگی زنجیره تأمین استفاده کردند. از دیگر پژوهش‌های صورت‌گرفته در این زمینه می‌توان به مقاله لوزانو^۵ و همکاران (۲۰۱۳)، اشاره کرد که در آن از مفاهیم پاسخی چون هسته، حداقل هسته و ارزش شپلی برای توزیع عایدی تشکیل ائتلاف در حوزه حمل‌ونقل استفاده کرده‌اند. پس از بررسی پژوهش‌های صورت‌گرفته در زمینه تشکیل ائتلاف به‌عنوان جمع‌بندی این بخش می‌توان گفت که در رویکرد نظریه بازی‌های همکارانه بر توزیع منافع حاصل از همکاری تمرکز می‌شود؛ درحالی‌که در مسئله ایجاد ساختار ائتلاف بر حداکثر کردن این منافع تأکید می‌شود. برخلاف رویکرد نخست در زمینه شکل‌گیری ائتلاف که به تعیین ساختار ائتلاف بهینه میان عامل‌ها می‌پردازد، نظریه بازی‌ها صرفاً تحلیل‌هایی را در رابطه با ائتلاف‌های شدنی که به‌عنوان نتیجه فرایند تشکیل ائتلاف باید شکل گیرند و نحوه پرداخت عایدی حاصل از همکاری میان عامل‌ها ارائه می‌دهد. به بیان دیگر، در این رویکرد تأکید بر رویه‌های غیرمتمرکزی است که اجازه می‌دهد عامل‌های خودخواه هم در مورد تشکیل ائتلاف و هم تقسیم منافع حاصل از آن به چانه‌زنی بپردازند. نظریه بازی‌ها، الگوریتمی که عامل‌ها با استفاده از آن ائتلاف شکل دهند، ارائه نمی‌دهد؛ بلکه در اینجا با داشتن یک ترکیب ائتلاف از قبل مشخص شده (ساختار ائتلاف / افزایی از بازیکنان به زیرمجموعه‌ها) به بررسی مفاهیمی چون پایداری و عدالت در آن ائتلاف و محاسبه عایدی مربوطه تأکید می‌شود و بر خلاف رویکرد اول سازوکاری برای شکل‌گیری ائتلاف پیشنهاد نمی‌دهد؛ بنابراین به نظر می‌آید توجه به ابعاد مسئله تشکیل ائتلاف هم‌زمان از منظر هر دو رویکرد می‌تواند به‌عنوان یک شکاف پژوهشی مهم در نظر گرفته شود.

---

۱. Von Neumann

۲. Morgenstern

۳. Wang

۴. Gao

۵. Lozano

۳. روش‌شناسی پژوهش

سؤال اصلی پژوهش حاضر عبارت است از اینکه برای دستیابی به یک ساختار ائتلاف پایدار و حداکثرکننده رفاه جمعی، از میان مجموعه ائتلاف‌های ممکن برای شکل‌گیری چه ائتلاف‌هایی باید شکل بگیرد و نحوه توزیع عایدی هر ائتلاف میان بازیکنان آن چگونه باشد. در پژوهش حاضر برای پاسخ‌دهی به سؤال موردنظر به‌طور کلی از رویکرد مدل‌سازی ریاضی و به‌طور خاص از یک مدل برنامه‌ریزی عدد صحیح مختلط^۱ استفاده شده است. در ادامه ابتدا به بیان مفروضات مدل‌سازی، سپس تعریف بازی و متغیرهای پژوهش و در نهایت ارائه مدل برنامه‌ریزی عدد صحیح مختلط برای پاسخگویی به سؤال پژوهش پرداخته می‌شود.

مفروضات مدل‌سازی: مفروضات مدل ریاضی به شرح زیر است.

۱. ائتلاف در عرف بر گروهی از افراد دلالت دارد که نوعی تعهد (زبانی، نوشتاری و یا موارد دیگر) برای انجام اقدامی مشترک دارند؛ اما در این پژوهش از این معنای ائتلاف استفاده نمی‌شود. در پژوهش حاضر به هر زیرمجموعه‌ای از بازیکنان یک ائتلاف گفته می‌شود.

۲. در مدل‌سازی پیش رو به تبعیت از بازی‌های همکارانه که در آن تأکید بر عایدی است که گروهی از افراد (در قالب ائتلاف) قادر به کسب آن هستند نه تک‌تک بازیکنان، دو مورد زیر مورد بررسی قرار نمی‌گیرد:

- هر یک از بازیکنان درون یک ائتلاف چگونه تصمیمات فردی خود را اتخاذ می‌کنند؛

- نحوه هماهنگ‌سازی افراد درون یک ائتلاف به چه صورت انجام می‌گیرد.

از این رو عایدی کسب‌شده توسط یک ائتلاف به ائتلاف مربوطه به‌عنوان یک کل اختصاص داده می‌شود.

۳. فرض مطلوبیت انتقال‌پذیر که در بازی‌های ائتلافی حاکم است در این مدل‌سازی نیز مفروض واقع شده است. طبق این فرض یک ائتلاف می‌تواند عایدی کسب‌شده را به هر شیوه دلخواهی میان اعضای خود توزیع کند و یا این شیوه توزیع را تغییر دهد. برای مثال، اگر عایدی کسب‌شده پول باشد، این میزان پول می‌تواند به هر شیوه‌ای میان افراد تقسیم شود.

۴. مدل‌سازی پیش‌رو برای یک بازی ائتلافی با مطلوبیت انتقال‌پذیر از نوع تابع مشخصه ارائه شده است. به این معنا که در این شیوه از مدل‌سازی مسئله تشکیل ائتلاف، فرض بر این است که عدد حقیقی که توسط تابع مشخصه به هر ائتلاف به‌عنوان عایدی آن ائتلاف اختصاص داده می‌شود، تنها به هویت اعضای شرکت‌کننده در آن ائتلاف بستگی دارد و این مقدار هیچ ارتباطی به نحوه تشکیل ائتلاف باقی افراد شرکت‌کننده در بازی ندارد.

۱. Mixed integer programming (MIP)

تعریف بازی و متغیرهای پژوهش: فرض کنید $I = \{1, 2, \dots, n\}$ مجموعه بازیکنان باشد. هر زیرمجموعه از I یک ائتلاف محسوب می‌شود. تابع مشخصه (تابع ارزش^۱)، تابع حقیقی v تعریف شده بر روی هر ائتلاف است؛ به طوری که:

$$v(\emptyset) = 0 \quad (7)$$

خروجی این بازی به صورت زوج (CS, Y) نشان داده می‌شود که در آن $CS = \{k_1, k_2, \dots, k_D\}$ یک ساختار ائتلاف با D ائتلاف و Y بردار عایدی است که میزان عایدی اختصاص داده شده به بازیکن i ام را در ائتلاف J ام در قالب مؤلفه y_i^J نشان می‌دهد. نمادهای استفاده شده در مدل‌سازی بازی در جدول ۱، معرفی شده‌اند.

جدول ۱. نمادگذاری

مجموعه‌ها		
بازیکنان		$I = \{1, 2, \dots, n\}$
ائتلاف‌های ممکن		$J = \{1, 2, \dots, m\}$
پارامترها		
نوع		
عدد حقیقی	عایدی (ارزش) کل ائتلاف k_j	v_j
عدد صحیح	حداکثر تعداد ائتلاف مجاز در یک ساختار ائتلاف	D
عدد صحیح	حداکثر تعداد بازیکن مجاز در هر ائتلاف	U
عدد صحیح	حداکثر تعداد ائتلافی که بازیکن می‌تواند در آن مشارکت کند	F
صفر و یک	عضویت یا عدم‌عضویت یک بازیکن در ائتلاف	$\beta_i^j = \begin{cases} 1; & \text{اگر بازیکن } i \text{ عضو ائتلاف } k_j \text{ باشد} \\ 0; & \text{اگر بازیکن } i \text{ عضو ائتلاف } k_j \text{ نباشد} \end{cases}$
متغیر تصمیم		
نوع		
صفر و یک	شکل‌گیری یا عدم‌شکل‌گیری یک ائتلاف	$x_j = \begin{cases} 1; & \text{اگر ائتلاف } k_j \text{ شکل بگیرد} \\ 0; & \text{اگر ائتلاف } k_j \text{ شکل نگیرد} \end{cases}$
پیوسته	عایدی (ارزش) اختصاص داده شده به بازیکن i در ائتلاف k_j	y_i^j

مدل ریاضی: در این بخش، مسئله ایجاد ساختار ائتلاف پایدار و حداکثرکننده رفاه جمعی در قالب مدل برنامه‌ریزی عدد صحیح مختلط فرموله شده است. در این مدل برای پایدار کردن ساختار هر ائتلاف و به تبع آن ساختار ائتلاف ایجاد شده، قاعده توزیع هسته به کار رفته است. مدل ریاضی ارائه شده به شرح زیر است:

۱. Worth function; value function

$$\text{Max } Z_0 = \sum_{i \in k_j} y_i^j \quad \forall j \in J \quad (8)$$

s. t:

$$\sum_{j \in J} \beta_i^j \cdot x_j = 1 \quad \forall i \in I \quad (9)$$

$$\sum_{i \in I} \beta_i^j \cdot y_i^j = v_j \cdot x_j \quad \forall j \in J \quad (10)$$

$$\sum_{i \in I} \beta_i^{j'} \cdot y_i^{j'} \geq v_{j'} \cdot x_{j'} \quad \forall j, j' \in J, k_{j'} \subseteq k_j \quad (11)$$

$$x_j \cdot \sum_{i \in I} \beta_i^j \leq U \quad \forall j \in J \quad (12)$$

$$y_i^j \geq 0 \quad \forall i \in I, \forall j \in J \quad (13)$$

$$x_j \in \{0, 1\} \quad \forall j \in J \quad (14)$$

تابع هدف (رابطه ۸): طبق تابع هدف مدل، مجموع عایدی تخصیص داده شده به بازیکنان در ساختار ائتلاف تعیین شده یا به بیان دیگر رفاه جمعی ساختار ائتلاف حداکثر می‌شود.

محدودیت اول (رابطه ۹): مسئله ایجاد ساختار ائتلاف بهینه با رویکرد کلاسیک شبیه یک مسئله «افراز مجموعه»^۱ است [۱۷، ۲۵، ۲۹، ۳۳، ۴۴] که طبق آن هر بازیکن تنها اجازه پیوستن به یک ائتلاف را دارد. بر اساس این محدودیت، تنها x_j مربوط به یکی از ائتلاف‌هایی که بازیکن i متعلق به آن است، می‌تواند مقدار یک را اتخاذ کند. علاوه بر این، ایجاد ساختار ائتلاف همپوشان نیز به مانند مسئله «پوشش مجموعه»^۲ است. در یک ساختار ائتلاف همپوشان امکان عضویت یک بازیکن در بیش از یک ائتلاف و به تبع آن استفاده کارآمدتر از منابع در اختیار او با مشارکت در حوزه‌های مختلف فراهم می‌شود. برای اینکه خروجی مدل ساختار ائتلافی همپوشان باشد، کافی است معادله ۹ را به نامعادله زیر تبدیل کرد:

$$1 \leq \sum_{j \in J} \beta_i^j \cdot x_j \leq F, \quad \forall i \in I \quad (15)$$

طبق این محدودیت، بازیکن i باید حداقل جزو یک و حداکثر F ائتلاف در یک ساختار ائتلاف باشد.

۱. Set partitioning

۲. Set covering

محدودیت دوم (رابطه ۱۰): این محدودیت که مرتبط با توزیع عایدی ائتلاف بر مبنای معیار پایداری است، بر اساس شرط کارایی در توزیع عایدی به شیوه مفهوم پاسخ هسته نوشته شده است. طبق این شرط توزیع کارای عایدی در یک ائتلاف زمانی رخ می‌دهد که مجموع عایدی تخصیص داده شده به اعضای یک ائتلاف دقیقاً برابر با ارزش بهینه موردانتظار آن ائتلاف، یعنی v باشد. این قید متضمن برقراری هر دو قید شدنی بودن^۱ (مجموع عایدی که نصیب یک ائتلاف می‌شود نمی‌تواند چیزی بیشتر از ارزش حاصل برای کل آن ائتلاف باشد) و بهینگی پاره‌تو^۲ (آنچه اعضای شرکت‌کننده در ائتلاف کسب می‌کنند، حداقل به بزرگی عایدی حاصل برای آن ائتلاف به‌عنوان یک کل است) است. طبق این شرط اگر ائتلاف Z تشکیل شود ($1 = z_j$)، کل مقدار v بین اعضای ائتلاف Z توزیع خواهد شد.

محدودیت سوم (رابطه ۱۱): این محدودیت نیز مانند محدودیت دوم مرتبط با توزیع پایدار عایدی ائتلاف است و شرط عقلانیت در توزیع عایدی بر اساس مفهوم پاسخ هسته را نشان می‌دهد. همان‌طور که قبلاً اشاره شد در یک ائتلاف مفروض مانند Z ، زمانی ماندن در ائتلاف برای هر زیرمجموعه Z' از ائتلاف Z عقلایی است که با جدا شدن از Z و تشکیل ائتلافی جداگانه قادر به کسب عایدی بیشتر نباشند. این شرط برای مجموعه‌های تک‌عضوی Z «شرط عقلانیت فردی»^۳ نامیده می‌شود [۱۲] و نشان‌دهنده این است که عایدی تخصیص داده شده به هر یک از بازیکنان در ائتلاف مربوطه باید حداقل به بزرگی تنهایی عمل کردن آن‌ها باشد. حال طبق محدودیت سوم، شرط عقلانیت برای تک‌تک ائتلاف‌های ممکن در ساختار ائتلاف تعیین می‌شود؛ یعنی به‌ازای هر Z (ائتلاف ممکن) در صورتی که $z_j = 1$ باشد، در این صورت برای پایدار ماندن آن ائتلاف باید شرط عقلانیت به‌ازای تمامی زیرمجموعه‌های Z' (زها) برقرار باشد. به بیان دیگر محدودیت سوم به این اشاره دارد که در ساختار ائتلاف نتیجه شده هیچ زیرمجموعه‌ای از هیچ‌یک از ائتلاف‌ها وجود ندارد که با تخطی از ائتلاف مربوطه و تشکیل ائتلافی جدید منتفع شود.

محدودیت چهارم (رابطه ۱۲): از آنجاکه با افزایش تعداد افراد حاضر در ائتلاف، هزینه‌های لازم به‌منظور ایجاد هماهنگی و ارتباطات و نیز حل تعارض میان افراد افزایش می‌یابد و به تبع آن مدیریت آن دشوارتر می‌شود، برای مدیریت بهتر ائتلاف و تحلیل تأثیر تعداد افراد حاضر بر رفاه جمعی ساختار ائتلاف بهینه، محدودیت حداکثر تعداد افراد مجاز در ائتلاف در قالب رابطه ۱۲، وارد مدل شده است.

۱. Feasibility

۲. Pareto optimal

۳. Individual rationality

محدودیت‌های پنجم و ششم (رابطه ۱۳ و ۱۴): رابطه ۱۳، قید علامتی است که نشان می‌دهد عایدی بازیکنان نمی‌تواند مقداری منفی باشد. رابطه ۱۴ نیز نشان‌دهنده این است که متغیر مربوط به تشکیل یا عدم تشکیل یک ائتلاف از نوع صفر و یک است.

۴. تحلیل داده‌ها و یافته‌های پژوهش

در این بخش مدل و عملکرد آن در یافتن ساختار ائتلاف حداکثرکننده رفاه جمعی و پایدار با ارائه مثالی عددی تشریح و تحلیل می‌شود.

مثال عددی: بازی تابع مشخصه زیر با ۴ بازیکن را در نظر بگیرید. مقادیر عایدی اختصاص یافته به هر ائتلاف در جدول ۲، نشان‌دهنده سود حاصل از همکاری میان اعضای آن ائتلاف است. همان‌طور که قبلاً اشاره شد، این مقادیر جزو ورودی‌های مدل محسوب می‌شوند و در اینجا به نحوه همکاری اعضای هر ائتلاف برای حداکثرکردن عایدی آن ائتلاف اشاره‌ای نمی‌شود و مقادیر ارائه‌شده در جدول به‌عنوان مقدار بهینه عایدی ناشی از همکاری اعضای هر ائتلاف محسوب می‌شوند. این مقدار می‌تواند ناظر به حوزه واقعی به‌کارگیری مدل، به شیوه‌ای خاص محاسبه شود.

جدول ۲. عایدی حاصل برای هر ائتلاف

j	ائتلاف (k_j)	v_j
۱	$k_1 = \{1\}$	$v_1 = v_{\{1\}} = 50$
۲	$k_2 = \{2\}$	$v_2 = v_{\{2\}} = 45$
۳	$k_3 = \{3\}$	$v_3 = v_{\{3\}} = 60$
۴	$k_4 = \{4\}$	$v_4 = v_{\{4\}} = 55$
۵	$k_5 = \{1, 2\}$	$v_5 = v_{\{1,2\}} = 100$
۶	$k_6 = \{1, 3\}$	$v_6 = v_{\{1,3\}} = 110$
۷	$k_7 = \{1, 4\}$	$v_7 = v_{\{1,4\}} = 115$
۸	$k_8 = \{2, 3\}$	$v_8 = v_{\{2,3\}} = 110$
۹	$k_9 = \{2, 4\}$	$v_9 = v_{\{2,4\}} = 95$
۱۰	$k_{10} = \{3, 4\}$	$v_{10} = v_{\{3,4\}} = 120$
۱۱	$k_{11} = \{1, 2, 3\}$	$v_{11} = v_{\{1,2,3\}} = 180$
۱۲	$k_{12} = \{1, 2, 4\}$	$v_{12} = v_{\{1,2,4\}} = 160$
۱۳	$k_{13} = \{1, 3, 4\}$	$v_{13} = v_{\{1,3,4\}} = 170$
۱۴	$k_{14} = \{2, 3, 4\}$	$v_{14} = v_{\{2,3,4\}} = 170$
۱۵	$k_{15} = \{1, 2, 3, 4\}$	$v_{15} = v_{\{1,2,3,4\}} = 200$

تذکر: n بازیکن می‌توانند به $2^n - 1$ شیوه ائتلاف کنند؛ بنابراین در بازی با ۴ بازیکن امکان ایجاد $2^4 - 1 = 15$ ائتلاف وجود خواهد داشت.

ابتدا مدل بدون در نظر گرفتن محدودیت حداکثر تعداد افراد مجاز درون یک ائتلاف حل شده و سپس محدودیت اشاره شده اضافه می‌شود و اثر آن بر جواب بررسی و تحلیل خواهد شد. مدل‌سازی مسئله بالا به صورت زیر خواهد بود:

$$\text{Max } Z = \sum_{i \in k_j} y_i^j \quad \forall j \in \{1, 2, 3, \dots, 15\} \quad (16)$$

s. t:

$$\sum_{j \in J} \beta_i^j \cdot x_j = 1 \quad \forall i \in \{1, 2, 3, 4\} \quad (17)$$

$$\sum_{i \in I} \beta_i^j \cdot y_i^j = v_j \cdot x_j \quad \forall j \in \{1, 2, 3, \dots, 15\} \quad (18)$$

$$\sum_{i \in I} \beta_i^{j'} \cdot y_i^{j'} \geq v_{j'} \cdot x_{j'} \quad \forall j, j' \in \{1, 2, 3, \dots, 15\}, k_{j'} \subseteq k_j \quad (19)$$

$$y_i^j \geq 0 \quad \forall i \in \{1, 2, 3, 4\}, \forall j \in \{1, 2, 3, \dots, 15\} \quad (20)$$

$$x_j \in \{0, 1\} \quad \forall j \in \{1, 2, 3, \dots, 15\} \quad (21)$$

از آنجاکه بازی بالا ۴ بازیکن دارد، مدل ارائه شده دارای ۱۵ ائتلاف و در نتیجه ۱۵ متغیر صفر و یک x_j و ۶۰ متغیر پیوسته y_i^j است. به علاوه مدل بالا دارای ۸۴ محدودیت کارکردی، شامل ۶۵ قید مرتبط با عقلانیت و ۱۵ قید مرتبط با کارایی توزیع عایدی ائتلاف به منظور پایدار کردن آن است. پس از حل مدل با نرم‌افزار گمز^۱ و روش CPLEX، خروجی (CS^*, Y^*) برای حالت غیر-هم‌پوشان به صورت زیر به دست آمده است.

$$(CS^*, Y^*) = (\{k_4, k_{11}\} = \{\{4\}, \{1, 2, 3\}\}, y_4^4 = 55, y_1^{11} = 70, y_2^{11} = 45, y_3^{11} = 65)$$

عایدی حاصل برای کل ساختار ائتلاف نیز برابر است با:

$$Z_{CSG}^* = v(CS^*) = 235$$

طبق این شیوه از تقسیم، آنچه هر یک از بازیکن با همکاری یکدیگر در قالب ائتلاف کسب می‌کند حداقل به بزرگی عایدی حاصل از تنهایی عمل کردن آن‌ها و یا تشکیل ائتلافی جدید با بازیکنان درون این ائتلاف است. در ادامه این مورد بررسی می‌شود.

۱. GAMS

طبق روابط زیر شیوه توزیع عایدی میان چهار بازیکن به گونه‌ای است که هیچ یک انگیزه‌ای برای خروج از آن و تنهایی عمل کردن نخواهند داشت.

$$y_1^{11} = 70 > y_1^1 = 50; y_2^{11} = y_2^2 = 45; y_3^{11} = 65 > y_3^3 = 60; y_4^4 = 55$$

طبق روابط زیر تخطی‌ها در قالب گروه‌های دو نفره از ائتلاف k_{11} منتفی می‌گردد.

$$y_1^{11} + y_2^{11} = 115 > v_{\{1,2\}} = 100$$

$$y_1^{11} + y_3^{11} = 135 > v_{\{1,3\}} = 110$$

$$y_2^{11} + y_3^{11} = v_{\{2,3\}} = 110$$

با فرض اینکه به منظور استفاده کاراتر از توانایی‌ها و منابع در دسترس بازیکنان امکان حضور هر بازیکن در بیش از یک ائتلاف، برای مثال تا ۲ ائتلاف فراهم شود، در این صورت محدودیت زیر جایگزین محدودیت اول می‌شود:

$$1 \leq \sum_{j \in J} \beta_i^j \cdot x_j \leq 2 \quad \forall i \in \{1, 2, 3, 4\} \quad (22)$$

نتایج حاصل از حل مدل به شرح زیر خواهد بود:

$$\begin{aligned} (OCS^*, Y^*) &= (\{k_7, k_{11}, k_{14}\} = \{\{1, 4\}, \{1, 2, 3\}, \{2, 3, 4\}\}, y_1^7 = 60, y_4^7 \\ &= 55, y_1^{11} = 70, y_2^{11} = 45, y_3^{11} = 65, y_2^{14} = 50, y_3^{14} \\ &= 60, y_4^{14} = 60) \\ Z_{OCSSG}^* &= v(OCS^*) = 465 \end{aligned}$$

حال محدودیت حداکثر تعداد بازیکن مجاز در یک ائتلاف (محدودیت ۱۲) و نیز حداکثر ائتلاف موجود در یک ساختار ائتلاف (محدودیت ۱۳) به مدل اضافه شده و تأثیر مقادیر مختلف پارامترهای U و D بر رفاه جمعی ساختار ائتلاف هم‌پوشان و غیرهم‌پوشان در جدول ۳، نشان داده شده است.

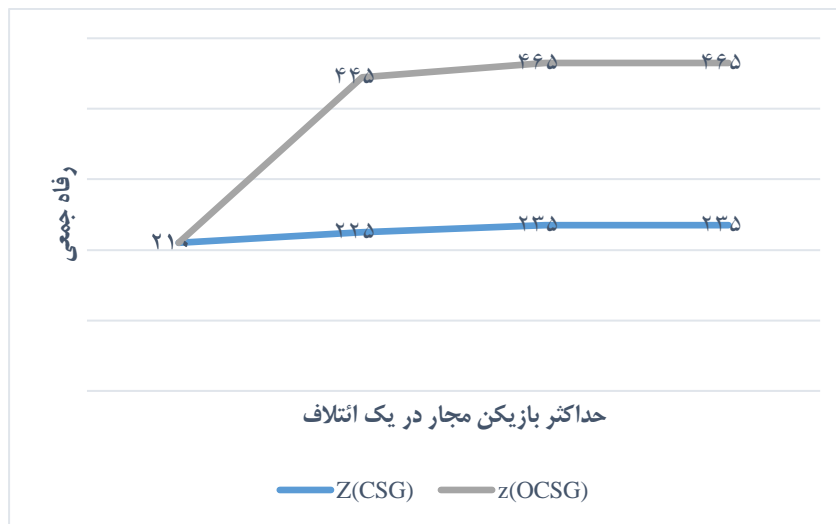
جدول ۳. رفاه جمعی ساختار ائتلاف بهینه و نرخ رشد رفاه جمعی به‌ازای مقادیر مختلف تعداد بازیکن مجاز در یک ائتلاف

نرخ رشد Z_{OCSSG}^*	نرخ رشد Z_{CSG}^*	Z_{OCSSG}^*	Z_{CSG}^*	حداکثر بازیکن مجاز در ائتلاف (U)
-	-	۲۱۰	۲۱۰	۱
۱۱۱/۹۰	۷/۱۴	۴۴۵	۲۲۵	۲
۴/۴۴	۴/۴۴	۴۶۵	۲۳۵	۳
۰/۰۰	۰/۰۰	۴۶۵	۲۳۵	۴

جدول ۴. ساختار ائتلاف‌های بهینه به‌ازای مقادیر مختلف تعداد بازیکن مجاز در یک ائتلاف

OCS^*	CS^*	حداکثر بازیکن مجاز در ائتلاف (U)
$\{\{1\}, \{2\}, \{3\}, \{4\}\}$	$\{\{1\}, \{2\}, \{3\}, \{4\}\}$	۱
$\{\{1,2\}, \{1,4\}, \{2,3\}, \{3,4\}\}$	$\{\{1,4\}, \{2,3\}\}$	۲
$\{\{1,4\}, \{1,2,3\}, \{2,3,4\}\}$	$\{\{1,2,3\}, \{4\}\}$	۳
$\{\{1,4\}, \{1,2,3\}, \{2,3,4\}\}$	$\{\{1,2,3\}, \{4\}\}$	۴

طبق جدول ۳، با افزایش تعداد بازیکنان مجاز در یک ائتلاف، مقدار بهینه رفاه جمعی چه در ساختار ائتلاف کلاسیک و چه ساختار ائتلاف هم‌پوشان افزایش می‌یابد. این روند اکیداً صعودی تا $U = 3$ برقرار است؛ اما با تغییر این مقدار از ۳ به ۴، میزان رفاه جمعی ساختار ائتلاف بهینه مشخص شده تغییر نمی‌کند. این موضوع در نمودار ۲، نیز قابل مشاهده است؛ در نتیجه طبق بازی یادشده تا رسیدن به $U = 3$ ، هر چه امکان مشارکت تعداد بیشتری بازیکن در یک ائتلاف داده شود، عایدی حاصل افزایش می‌یابد و همواره یک ائتلاف دارای حداکثر تعداد بازیکن مجاز در ساختار ائتلاف بهینه تعیین شده وجود دارد (جدول ۴).

نمودار ۲. روند تغییر رفاه جمعی ساختار ائتلاف با تغییر حداکثر بازیکن مجاز در یک ائتلاف

با توجه به نتایج به دست آمده ذکر چندین نکته حائز اهمیت است: نخست اینکه عدم افزایش رفاه جمعی ساختار ائتلاف با تغییر U از ۳ به ۴ و ثابت ماندن این مقدار نشان دهنده فراجمع‌پذیر نبودن بازی ائتلافی یادشده است؛ زیرا در یک بازی همکارانه فراجمع‌پذیر مانند $G(N, v)$ برای هر جفت ائتلاف متمایز $C, D \subseteq N$ قاعده $v_{CUD} \geq v_C + v_D$ برقرار است و به این معنا است که به هم پیوستن دو گروه از بازیکنان همواره سودمند است؛ در نتیجه خروجی بهینه در این بازی همواره تشکیل ائتلاف عظیم است؛ اما در دنیای واقع مواردی همچون نبود اعتماد بین تمامی

بازیکنان و یا وجود تعارض میان آن‌ها مانع از همکاری تمامی آن‌ها با هم در قالب ائتلاف عظیم می‌شود. در صورتی که اگر در این بازی ائتلاف عظیم بین بازیکنان رخ دهد، رفاه جمعی آن برابر با $v_{\{1,2,3,4\}} = 200 < Z_{CSG}^* = 235$ خواهد بود که برای توزیع این مقدار عایدی بر اساس مفهوم پاسخ هسته میان اعضا، باید دستگاه زیر حل شود (طبق دو شرط کارایی و عقلانیت):

$$\sum_{i=1}^4 y_i^{15} = v_{15} \quad (23)$$

$$\sum_{i \in k_{j'}} y_i^{15} \geq v_{j'} \quad \forall j' \in \{1, 2, 3, \dots, 15\}, k_{j'} \subseteq k_{15} \quad (24)$$

اما در بازی ذکر شده مجموعه هسته برای ائتلاف عظیم تهی است؛ به این معنا که هیچ شیوه‌ای برای توزیع عایدی بر اساس مفهوم پاسخ هسته و پایدار کردن ائتلاف عظیم در بازی بالا وجود ندارد و عایدی ائتلاف عظیم به هر نحوی که میان اعضا آن توزیع شود باز هم انگیزه تخطی از ائتلاف برای برخی اعضا وجود خواهد داشت.

نکته قابل توجه دیگر در رابطه با نرخ رشد رفاه جمعی با افزایش تعداد بازیکنان یک ائتلاف است. طبق جدول ۳، با اینکه رفاه جمعی با افزایش U در حال افزایش است، اما نرخ رشد آن حالت نزولی دارد. به این معنا که با افزایش حد بالای مجاز برای تعداد افراد داخل یک ائتلاف، رفاه جمعی ساختار ائتلاف‌های به دست آمده با شیب کاهنده افزایش می‌یابد؛ بنابراین افزایشی که در عایدی به دست آمده با تغییر U از ۱ به ۲ ایجاد می‌شود، بیشتر از افزایشی است که با تغییر U از ۲ به ۳ ایجاد می‌شود. از آنجاکه با افزایش تعداد افراد هزینه ارتباطات و هماهنگی ائتلاف افزایش می‌یابد، باید به هنگام افزایش تعداد افراد بررسی کرد که آیا عایدی افزوده شده قادر به پوشش دادن پیچیدگی‌های مدیریت ائتلاف بزرگ خواهد بود یا خیر؟

۵. نتیجه‌گیری و پیشنهادها

پس از مطالعه جامع پژوهش‌های صورت گرفته در حوزه تشکیل ائتلاف و شناخت دو رویکرد عمده پژوهشی موجود شامل رویکرد الگوریتمیک با تمرکز بر چگونگی تفکیک بازیکنان در قالب ائتلاف‌های مختلف با هدف حداکثر کردن مجموع عایدی حاصل برای ساختار ائتلاف ایجاد شده و نیز رویکرد نظریه بازی‌های همکارانه با تأکید بر نحوه توزیع عایدی حاصل از همکاری بر مبنای معیارهایی چون عدالت و پایداری، در پژوهش حاضر مدلی ریاضی برای دستیابی به ساختار ائتلافی که هم‌زمان هم رفاه جمعی را حداکثر کند و هم معیار پایداری را در توزیع عایدی در نظر بگیرد، ارائه شده است.

کاربرد و اجرای مدل ارائه شده در هر حوزه‌ای که همکاری میان افراد به بهبود رفاه جمعی (افزایش سود، کاهش هزینه) منجر شود، امکان‌پذیر است. از جمله کاربردهای آن می‌توان به

حوزه‌هایی چون حمل‌ونقل، مدیریت موجودی (استفاده از سیستم سفارش دهی مشترک) و حوزه‌های مختلف سرمایه‌گذاری اشاره کرد. نوآوری اصلی پژوهش حاضر مدل ریاضی ارائه‌شده در آن است که علاوه بر قاعده‌مند کردن فرایند تشکیل ائتلاف و توزیع عایدی حاصل از آن، زمینه را برای توسعه روش‌های حل موجود در حوزه تحقیق در عملیات و استفاده کارا تر از آن در حوزه‌های کاربردی موجود فراهم می‌کند. مسئله ایجاد ساختار ائتلاف بهینه دارای پیچیدگی‌های نسبت به اندازه ورودی مسئله (تعداد بازیکنان) است؛ یعنی تعداد ائتلاف‌هایی که برای ایجاد یک ساختار ائتلاف بهینه باید بررسی شود با افزایش تعداد بازیکنان به‌طور نمایی افزایش می‌یابد و این امر به این منجر می‌شود که تعداد محدودیت‌های مدل نیز با افزایش تعداد بازیکنان به‌طور نمایی افزایش یابد. در این میان بخش اصلی رشد تعداد محدودیت‌ها به‌واسطه افزایش محدودیت‌های مربوط به رعایت شرط عقلانیت در توزیع عایدی است. این مسئله محدودیتی برای کارایی استفاده از برنامه‌ریزی عدد صحیح در حل مسئله یادشده محسوب می‌شود و می‌توان غلبه بر آن را به‌عنوان ایده‌ای برای پژوهش‌های آتی در این زمینه در نظر گرفت. علاوه بر این، پیش‌فرض اساسی رویکردهای پژوهشی سابق معین بودن ارزش ائتلاف‌های موجود است؛ درحالی‌که در دنیای واقع این پیش‌فرض عقلایی نیست و ارزش تمامی ائتلاف‌ها را نمی‌توان با قطعیت تعیین کرد. این امر به ورود بحث عدم قطعیت در فضای تشکیل ائتلاف منجر می‌شود. از جمله منابع عدم قطعیت در حوزه تشکیل ائتلاف می‌توان به مواردی چون عدم اطمینان فرد نسبت به توانایی سایر افراد شرکت‌کننده در ائتلاف مربوطه، عدم اطمینان در منابع در دسترس، عدم قطعیت در میزان اشتیاق و تمایل شرکای مختلف حاضر در ائتلاف به‌منظور استفاده از مهارت‌ها و منابع در دسترس خود و نیز امکان ایجاد موانع و شکست‌های پیش‌بینی نشده در جریان تشکیل ائتلاف اشاره کرد؛ بنابراین وارد کردن عدم قطعیت در ارزش ائتلاف نیز می‌تواند به‌عنوان پیشنهادی برای پژوهش‌های آتی در نظر گرفته شود. به‌عنوان پیشنهاد آخر برای پژوهش‌های آتی مرتبط با این حوزه می‌توان به وارد کردن بحث ریسک‌گریزی افراد در موقعیت تصمیم‌گیری اشاره کرد. بدین صورت که خروجی مدل ارائه‌شده برای توزیع عایدی بدون در نظر گرفتن عدم قطعیت در شرایط تصمیم‌گیری و در نتیجه ریسک خنثی در نظر گرفتن فرد تصمیم‌گیرنده برای مشارکت در ائتلاف است. در صورتی‌که در دنیای واقعی افراد هر یک دارای درجه‌ای از ریسک‌گریزی به‌هنگام تصمیم‌گیری هستند؛ بنابراین می‌توان پایداری ائتلاف را با توجه به نوع فرد شرکت‌کننده در ائتلاف به لحاظ شدت ریسک‌گریزی و در نتیجه میزان مطلوبیت عایدی حاصل برای وی بررسی کرد.

منابع

1. Alberola, J. M., Del Val, E., Costa, A., Novais, P., & Julian, V. (2018). A genetic algorithm for group formation in elderly communities. *AI Communications*, 31(5), 409–425.
2. Amoozad Mahdiraji, H., Jafarnezhad, A., Mohaghar, A., Moddares Yazdi, M. (2013). Coalition or independence? Determining the appropriate decision for different levels of three-tier supply chain. *Journal of Industrial Management Perspective*, 3(9), 9-34. (In Persian)
3. Ansink, E., Weikard, H. P., & Withagen, C. (2019). International environmental agreements with support. *Journal of Environmental Economics and Management*, 97, 241–252.
4. Aumann, R. J., & Dreze, J. H. (1974). Cooperative games with coalition structures. *International Journal of Game Theory*, 3(4), 217–237.
5. Aumann, R. J., & Myerson, R. B. (2003). Endogenous formation of links between players and of coalitions: An application of the Shapley value. *In Networks and Groups*, Springer, 207-220.
6. Aziz, H., & De Keijzer, B. (2011). Complexity of coalition structure generation. *In 10th International Conference on Autonomous Agents and Multiagent Systems*, 1, 191–197.
7. Bartholdi, J., & Kemahlioglu-Ziya, E. (2005). Using Shapley value to allocate savings in a supply chain. *In Supply chain optimization*, Springer, 169-208.
8. Bitar, E. Y., Baeyens, E., Khargonekar, P., Poolla, K., & Varaiya, P. (2012). Optimal sharing of quantity risk for a coalition of wind power producers facing nodal prices. *IEEE American Control Conference*, 4438–4445.
9. Björklund, A., Husfeldt, T., Koivisto, M., Lin, F., Xu, L., & Zhang, P. (2009). Set partitioning via inclusion- exclusion. *SIAM Journal on Computing*, 39(2), 546–563.
10. Chalkiadakis, G., & Boutilier, C. (2012). Sequentially optimal repeated coalition formation under uncertainty, *Autonomous Agents and Multi-Agent Systems*, 24(3), 441–484.
11. Chalkiadakis, G., Elkind, E., Markakis, E., Polukarov, M., & Jennings, N. R. (2010). Cooperative games with overlapping coalitions. *Journal of Artificial Intelligence Research*, 39, 179–216.
12. Chalkiadakis, G., Elkind, E., & Wooldridge, M. (2011). Computational aspects of cooperative game theory. *Synthesis Lectures on Artificial Intelligence and Machine Learning*, 5(6), 1–168.
13. Chalkiadakis, G., Greco, G., & Markakis, E. (2016). Characteristic function games with restricted agent interactions: Core-stability and coalition structures. *Artificial Intelligence*, 232, 76–113.
14. Cruz, F., Espinosa, A., Moure, J. C., Cerquides, J., Rodriguez-Aguilar, J. A., Svensson, K., & Ramchurn, S. D. (2017). Coalition structure generation problems: optimization and parallelization of the IDP algorithm in multicore systems. *Concurrency and Computation: Practice and Experience*, 29(5), e3969.
15. Dang, V. D., & Jennings, N. R. (2006). Coalition structure generation in task-based settings. *In Proceedings of 17th European Conference on Artificial Intelligence*, 141, 210–214.

16. Dicheva, D., & Dochev, D. (2010). Artificial intelligence: methodology, systems, and applications. *Springer*.
17. Di Mauro, N., Basile, T. M., Ferilli, S., & Esposito, F. (2010). Coalition structure generation with GRASP. In *International Conference on Artificial Intelligence: Methodology, Systems, and Applications*, 111–120.
18. Drechsel, J., & Kimms, A. (2010). Computing core allocations in cooperative games with an application to cooperative procurement. *International Journal of Production Economics*, 128(1), 310–321.
19. Elkind, E., Rahwan, T., Jennings, N. R. (2013). *Computational coalition formation. Multiagent systems*. MIT press, 329–380.
20. Farinelli, A., Bicego, M., Bistaffa, F., & Ramchurn, S. D. (2017). A hierarchical clustering approach to large-scale near-optimal coalition formation with quality guarantees. *Engineering Applications of Artificial Intelligence*, 59, 170–185.
21. Farinelli, A., Bicego, M., Ramchurn, S., & Zucchelli, M. (2013). C-Link: A hierarchical clustering approach to large-scale near-optimal coalition formation. In *23th International Joint Conference on Artificial Intelligence*, 106–112.
22. Frisk, M., Göthe-Lundgren, M., Jörnsten, K., & Rönnqvist, M., (2010). Cost allocation in collaborative forest transportation. *European Journal of Operational Research*, 205(2), 448–458.
23. Gamson, W. A. (1964). Experimental studies of coalition formation. *Advances in Experimental Social Psychology*, 1, 81–110.
24. Gao, J., Yang, X., & Liu, D. (2017). Uncertain shapley value of coalitional game with application to supply chain alliance. *Applied Soft Computing*, 56, 551–556.
25. Guajardo, M., Rönnqvist, M., Flisberg, P., & Frisk, M. (2018). Collaborative transportation with overlapping coalitions. *European Journal of Operational Research*, 271(1), 238–249.
26. Han, Z., & Poor, H.V. (2009). Coalition games with cooperative transmission: a cure for the curse of boundary nodes in selfish packet-forwarding wireless networks. *IEEE Transactions on Communications*, 57(1), 203–213.
27. Jonnalagadda, A., & Kuppusamy, L. (2018). A cooperative game framework for detecting overlapping communities in social networks. *Physica A: Statistical Mechanics and its Applications*, 491, 498–515.
28. Khalilzadeh, J., & Wang, Y. (2018). The economics of attitudes: A different approach to utility functions of players in tourism marketing coalitional networks. *Tourism Management*, 65, 14–25.
29. Lamarche-Perrin, R., Demazeau, Y., & Vincent, J. M. (2014). A generic algorithmic framework to solve special versions of the set partitioning problem. In *the 26th International Conference on Tools with Artificial Intelligence*, 891–897.
30. Li, C., Sycara, K., & Scheller-Wolf, A. (2010). Combinatorial Coalition Formation for multi-item group-buying with heterogeneous customers. *Decision Support Systems*, 49(1), 1–13.
31. Liao, S. S., Zhang, J.D., Lau, R., & Wu, T. (2014). Coalition formation based on marginal contributions and the Markov process. *Decision Support Systems*, 57, 355–363.
32. Lozano, S., Moreno, P., Adenso-Díaz, B., & Algaba, E. (2013). Cooperative game theory approach to allocating benefits of horizontal cooperation. *European Journal of Operational Research*, 229(2), 444–452.

33. Michalak, T. P., Rahwan, T., Elkind, E., Wooldridge, M., & Jennings, N. R. (2016). A hybrid exact algorithm for complete set partitioning. *Artificial Intelligence*, 230, 14–50.
34. Michalak, T. P., Sroka, J., Rahwan, T., Wooldridge, M., McBurney, P., & Jennings, N. R. (2010). A distributed algorithm for anytime coalition structure generation. In *Proceedings of the 9th International Conference on Autonomous Agents and Multiagent Systems, I*, 1007–1014.
35. Nomoto, K., Sakurai, Y., & Yokoo, M. (2017). Coalition structure generation utilizing graphical representation of partition function games. In *Proceedings of the 31th AAAI Conference on Artificial Intelligence*.
36. Rahwan, T., & Jennings, N. R. (2007). An algorithm for distributing coalitional value calculations among cooperating agents. *Artificial Intelligence*, 171(8–9), 535–567.
37. Rahwan, T., & Jennings, N. R. (2008). An improved dynamic programming algorithm for coalition structure generation. In *Proceedings of the 7th international joint conference on Autonomous agents and multiagent systems*, 3, 1417–1420.
38. Rahwan, T., Michalak, T., & Jennings, N. R. (2011). Minimum search to establish worst-case guarantees in coalition structure generation. In *22th International Joint Conference on Artificial Intelligence*, 338–342.
39. Rahwan, T., Michalak, T. P., Wooldridge, M., & Jennings, N. R. (2012). Anytime coalition structure generation in multi-agent systems with positive or negative externalities. *Artificial Intelligence*, 186, 95–122.
40. Rahwan, T., Michalak, T. P., Wooldridge, M., & Jennings, N. R. (2015). Coalition structure generation: A survey. *Artificial Intelligence*, 229, 139–174.
41. Rahwan, T., Ramchurn, S. D., Dang, V. D., Giovannucci, A., & Jennings, N. R. (2007). Anytime optimal coalition structure generation. In *the Proceeding of 22th National Conference on Artificial Intelligence*, 1184–1190.
42. Rahwan, T., Ramchurn, S. D., Jennings, N. R., & Giovannucci, A. (2009). An anytime algorithm for optimal coalition structure generation. *Journal of Artificial Intelligence Research*, 34, 521–567.
43. Ramchurn, S.D., Polukarov, M., Farinelli, A., Truong, C., & Jennings, N.R. (2010). Coalition formation with spatial and temporal constraints. In *Proceedings of AAMAS*, 1181–1188.
44. Ramos, G. D., Rial, J. C. B., & Bazzan, A. L. (2013). Self-adapting coalition formation among electric vehicles in smart grids. In *the 7th International Conference on Self-Adaptive and Self-Organizing Systems*, 11–20.
45. Ray, D. (2007). A game-theoretic perspective on coalition formation. Oxford University Press.
46. Sabar, M., Montreuil, B., & Frayret, J. M. (2009). A multi-agent-based approach for personnel scheduling in assembly centers. *Engineering Applications of Artificial Intelligence*, 22(7), 1080–1088.
47. Sandholm, T., Larson, K., Andersson, M., Shehory, O., & Tohmé, F. (1999). Coalition structure generation with worst case guarantees. *Artificial Intelligence*, 111 (1), 209–238.
48. Schulz, A. S., & Uhan, N. A. (2013). Approximating the least core value and least core of cooperative games with supermodular costs. *Discrete Optimization*, 10 (2), 163–180.
49. Sen, S., & Dutta, P. S. (2000). Searching for optimal coalition structures. In *Proceedings of the 4th International Conference on Multi Agent Systems*, 287–292.

50. Service, T., & Adams, J. (2011). Randomized coalition structure generation. *Artificial Intelligence*, 175 (16–17), 2061–2074.
51. Shahriari Nia, A., Olfat, L., Amiri, M., Kazazi, A. (2020). A combined approach to develop a structural model of factors affecting cooperation in the supply chain of the home appliance industry. *Journal of Industrial Management Perspective*, 10(1), 89-119. (In Persian)
52. Sharma, S., & Singh, B. (2019). Overlapping coalition-based resource and power allocation for enhanced performance of underlying D2D communication. *Arabian Journal for Science and Engineering*, 44(3), 2379–2388.
53. Shehory, O., & Kraus, S. (1998). Methods for task allocation via agent coalition formation. *Artificial Intelligence*, 101(1–2), 165–200.
54. Shoham, Y., & Leyton-Brown, K. (2008). *Multiagent systems: Algorithmic, game-theoretic, and logical foundations*. Cambridge University Press.
55. Sless, L., Hazon, N., Kraus, S., & Wooldridge, M. (2018). Forming k coalitions and facilitating relationships in social networks. *Artificial Intelligence*, 259, 217–245.
56. Taleizadeh, A., Samadi, R. (2015). Optimization of sale price and advertising cost in a two-level supply chain includes one manufacturer and two retailers. *Journal of Industrial Management Perspective*, 5(2), 107-127. (In Persian)
57. Ueda, S., Hasegawa, T., Hashimoto, N., Ohta, N., Iwasaki, A., & Yokoo, M. (2012). Handling negative value rules in MC-net-based coalition structure generation. *In Proceedings of the 11th International Conference on Autonomous Agents and Multiagent Systems*, 12, 795–804.
58. Ueda, S., Iwasaki, A., Conitzer, V., Ohta, N., Sakurai, Y., & Yokoo, M. (2018). Coalition structure generation in cooperative games with compact representations. *Autonomous Agents and Multi-Agent Systems*, 32(4), 503–533.
59. Von Neumann, J., & Morgenstern, O. (1944). *Theory of games and economic behavior*. Princeton University Press.
60. Xu, S., Xia, C., & Kwak, K. S. (2016). Overlapping coalition formation games based interference coordination for D2D underlying LTE-A networks. *AEU - International Journal of Electronics and Communications*, 70(2), 204–209.
61. Yeh, D., & Yun Yeh, D. (1986). A dynamic programming approach to the complete set partitioning problem. *BIT Computer Science and Numerical Mathematics*, 26(4), 467–474.